

PRIPOMIENKY K NÁVRHU CELOŠTÁTNEJ STRATÉGIE OCHRANY ĽUDSKÝCH PRÁV

Návrh celoštátnej stratégie ochrany ľudských práv je problematický pre konkrétne výhrady uvádzané následne. Ako taký ho odmietame a pokiaľ nebude prepracovaný, nie je možné ho akceptovať ako dokument, ktorého cieľom je „ochrana ľudských práv. V súčasnej podobe je vhodnejší názov **Celoštátna stratégia porušovania a prekrúcania ľudských práv.**

Vážne výhrady voči návrhovanej stratégii

Ak právo na život nie je garantované pre všetkých ľudí, potom život každého je v ohrození. Ochrana tohto základného práva totiž bude závisieť od konsenzusu v spoločnosti, čo je neprijateľný koncept. Totiž otvára dvere pre to, aby v budúcnosti na základe konsenzu bolo právo na život upreté ďalším skupinám okrem nenarodených: napr. chorým (najnovšie je príkladom legalizácia zabíjania postihnutých detí do 12 rokov ich rodičmi v Holandsku a Belgicku), novorodencom (požiadavka vplyvného filozofa Petra Singera z Princetonskej univerzity), príp. ďalším skupinám charakterizovaným napr. politickým zmýšľaním, náboženským presvedčením, pre genetickú predispozíciu, či starobu.

Tento návrh, ktorý sa prikláňa k takej interpretácii ľudských práv, ktorá vylučuje nepohodlné osoby a to nateraz nenarodených ako nositeľov práva na život, **je v priamom rozpore s pôvodným konceptom ľudských práv**, ktorý po 2. svetovej vojne vznikol **v reakcii na vylúčenie nepohodlných osôb ako nositeľov ľudských práv** a na nedostatok právnej úpravy, ktorá by predišla barbarstvu nacizmu, genocídy a vojny ako takej.

Nacistická genocída nebola v rozpore so žiadnymi nemeckými ani medzinárodnými zákonmi. Toto bolo aj argumentom proti Nurimberským súdnym procesom, že aplikovali neexistujúce právo. To viedlo v povojnovom období k vzniku medzinárodnoprávných dokumentov, ktoré zaviedli nové právne definície – zákaz genocídy, právo na život pre každého a pod. **Nacistické obete boli obraté o práva, preto k žiadnemu „porušeniu práv“ nedošlo.**

Toto je typické aj pre ďalšie historické genocídy, ktoré považujú svoje obete za ľudí druhej kategórie, nechcených, jednoducho ich odľudštia. Nemusia to byť vždy štáty, či režimy, ktoré si uzurpujú právo siahnuť na život. Legalizácia otroctva Najvyšším súdom USA je príkladom toho, že „právo“ vlastníť človeka a teda ho aj zabiť bolo ponechané na jednotlivcov. Legalizácia potratov je novodobým otrokárstvom, pretože nenarodené dieťa je považované za majetok ženy, ktorá si s ním môže robiť, čo chce – dať ho i zabiť (v USA do pôrodu, v SR nelegálnym potratom až do pôrodu).

V čase prijatia VDĽP (1948) a prijatia EDĽP (1950) takmer všetky európske a americké krajiny, dokonca aj Sovietsky zväz, garantovali právnu ochranu nenarodenému dieťaťu. V reakcii na nacistické barbarstvo Svetová medicínska organizácia prijala tzv. Ženevskú deklaráciu, v ktorej sa v Hippokratovej prísaha prihlásila k tomuto princípu ochrany nenarodeného ľudského života: **„zachovám úplny rešpekt ľudskému životu od času jeho počatia, dokonca ani pod hrozbou nepoužijem svoje medicínske znalosti v rozpore so zákonmi humánosti“.**

Nurimberské procesy odsúdili nielen nútené ale aj dobrovoľné potraty na žiadosť (10 SS generálov), ktoré dekrétom zaviedol Hitler počas 2. svetovej vojny v Poľsku a na okupovaných

východných územiach. Legalizácia potratu zo „zdravotných dôvodov“ však predchádzala Hitlerov nástup vo Weimarskej republike a vlastne ho aj umožnila. Akceptácia potratov prispela k otupeniu spoločnosti voči hodnote ľudského života a k najslabším. Tu je citát od Adolfa Hitlera k ľudským právam a slobodám: „*Najlepší spôsob, ako získať kontrolu nad ľuďmi a úplne ich kontrolovať, je za každým ubrať trochu z ich slobody, naštrbiť práva tisíckami malých a nevnímaných redukcií. Týmto spôsobom ľudia neuvidia, že ich práva a slobody im boli odobraté až do momentu, že tieto zmeny už nebudú zvrátiteľné.*“

Potom už takto deformovaná spoločnosť nevedela odolať a postupne ľahko akceptovala aj nútené potraty a sterilizácie pre „podradnú“ rasu, eutanáziu postihnutých i deportácie Neárijcov do koncentračných táborov smrti (viac ako 3 mil katolíkov tam zomrelo prv než dorazil prvý Žid, údajne dokonca viac Rómov ako Židov a samozrejme odporcovia ideológie). Do koncentrákov boli odvážaní aj homosexuáli spomedzi Árijcov pre ich neschopnosť rozmnožovať vhodnú rasu, no v okupovanom Poľsku šíрили nacisti homosexualitu, aby morálne a biologicky oslabil nevhodnú slovanskú rasu. Podobne z toho istého dôvodu nacisti zakázali potraty pre árijskú rasu v Nemecku, ale dovolili pre neárijcov. Hitler v koncentračných táboroch len aplikoval moderný pokrok, ktorý šířila vedecká komunita, a v podstatnej miere sa inšpiroval už existujúcimi eugenickými zákonmi v niektorých štátoch USA (segregácia, nútené sterilizácie a pod.).

Ľudskú dôstojnosť vnímala nacistická spoločnosť pokryvene skrz ideológiu čistej rasy (eugenika). Táto ideológia zameraná na zbavovanie sa nechcených členov spoločnosti priniesla svoje plody nielen v 2. svetovej vojne a v koncentračných táboroch, ale i po porážke nacizmu sa toto myslenie rozšířilo do Západneho sveta (kde už z časti bolo rozšírené z USA) a do sveta. **Eugenická genocída** nemá len **rasovú** podobu, ale môže byť **zdravotná**, namierená na elimináciu ľudí s istým zdravotným či genetickým postihom, ako i **sociálna**, zameraná na zbavenie sa chudobných, resp. tých, ktorí by „nemali materialisticky dôstojný život“.

Nacistická ako i komunistická ideológia bola vnímaná ako **najmodernejšie vedecké videnie sveta**, prvé založené na sociálnom darwinizme, druhé na marxistickom ateizme. Za moderné videnie sveta údajne vedecky podložené sa prehlasuje aj **súčasná ideológia rodovej rovnosti**, ktorá obhajuje legálnosť potratov, potlačanie plodnosti ale aj biologickej sexuality na úkor schizofrenického chápania vlastnej identity ako svojoľnej sexuálnej, či asexuálnej preferencie, ďalej popiera právo dieťaťa na výchovu matkou a otcom atď.

Komunistické zločiny zas používali právo a zákon na potlačenie ľudských práv zdôrazňovaním nadpráv pre vyvolené skupiny. Vo veci potratu na žiadosť, ktorý bol komunistickou invenciou v Sovietskom zväze od roku 1920 a od 50-tych rokov v socialistických satelitných „demokraciách“, išlo o podobné upieranie ľudskosti a práv nenarodeným členom ľudskej spoločnosti. Toto porušovanie ľudských práv Slovensku pretrváva z čias komunizmu a je návrhom tejto stratégie len zabetónované. Návrh tejto stratégie neuznáva princíp rovnosti v práve na život pre všetkých ľudí bez rozdielu veku, či veľkosti.

Neuznanie rovnosti práva na život nenarodených a narodených (teda dieťaťa a matky) je **genocidálnym prežitkom**, ktorý vytesňuje nenarodených ľudí do kategórie druhotriednych, menej cenných ľudí ako ľudské životy hodné akejsi, no nie rovnocennej právnej ochrany. Odobrenie predloženého návrhu stratégie, ktorá týchto ľudí vylučuje z právnej ochrany ich života, by preto bolo odobrením genocídy.

Po tom, čo historická pamäť zabudla na vojnové zločiny, postupne sa v západnej Európe (v 60- a 70-tych rokoch) akceptovalo vraždenie nenarodených (potratom, hormonálnou antikoncepciou, pri umelom oplodnení či embryonálnom výskume), z ktorého sa najnovšie stalo ľudské právo. Pro-potratová autorka Cornelia Usborne vo svojom historickom výskume Kultúra potratu o Weimarskej

republike pred nástupom Hitlera poukazuje na to, že dnes akceptované slogany „Sloboda voľby“, či „Moje telo patrí mne“ pochádzajú práve z tohto obdobia. Právo ženy na dieťa ako majetok dnes v Holandsku a Belgicku vedie k akceptácii eutanázie detí. Legálna eutanázia chorých a starých (aj bez ich súhlasu) v Holandsku je ďalším dôsledkom chorého vnímania ľudskej dôstojnosti.

Dôstojný je iba taký život, ktorý je bez bolesti a záťaže pre spoločnosť. História socialistických (národného i medzinárodného) režimu sa napriek deklarovanej ochrane ľudských práv znova opakuje v Európe dnes v duchu liberálneho socializmu. **Dnešné nehumánnosti sa zdôvodňujú ako ináč - jazykom ľudských práv** a kto by už dnes chcel odporovať ľudským právam? Napr. pod právo na súkromie, na autonómiu, na slobodu výskumu atď. sa zmestí všeličo.

Ktoré sú skutočné ľudské práva?

Nejednotné chápanie ľudských práv už len naprieč EÚ je evidentné napr. z veľmi rozličných legislatívnych predpisov ohľadom ochrany ľudského embrya vo výskume. Len pár krajín umožňuje takýto výskum bez obmedzení, mnohé majú reštrikčnú legislatívu, niektoré to úplne zakazujú v ústave, iné skrz referendum alebo príslušné zákony. Aj z toho je zjavné, že ľudské práva v súčasnej Európe sú veľmi vágne definované a preto umožňujú porušovanie ľudských práv. 18.10.2011 v rozsudku Bruestle vs Greenpeace potvrdil Európsky súdny dvor, že ľudské embryo od momentu počatia, či klonovania, teda svojej existencie, zasluhuje právnu ochranu svojej ľudskej dôstojnosti.

Pohľad na to, čo je ľudské právo na život či manželstvo líši v Poľsku a v Holandsku. Ale aj iné práva a slobody. Z toho vyplýva, že jedna z týchto krajín je porušovateľom ľudských práv, keďže jeden koncept ľudských práv musí byť nesprávny. Svojim návrhom celoštátnej stratégie sa MZ SR prikláňa k tomu, že poľské vnímanie ľudských práv je nesprávne a holandské je správne (kde sú eutanázie, klonovanie, adopcie párom rovnakého pohlavia legálne a kde je snaha o legalizáciu pedofílie).

Podobne sa začína útočiť jazykom ľudských práv na nevinnosť, práva a dôstojnosť detí. Tie majú byť sexualizované už od skorého veku pred pubertou a snaha o legalizáciu pedofílie sa tiež len maskuje tzv. sexuálnymi právami detí. Rodičia nemajú mať právo na výchovu detí, tá ma byť v rukách štátu, ktorý sa v histórii osvedčil ako vynikajúci indoktrinátor, keď prišlo na šírenie ideológie. Dnes má ambíciu šíriť svoju ideologickú koncepciu „ľudských práv“.

V roku 2011 prijalo VZ OSN Deklaráciu o výchove k ľudským právam a ľudskoprávnom vzdelávaní. Článok 1 deklarácie vyzdvihuje skutočnosť, že „výchova k ľudským právam a ľudskoprávne vzdelávanie sú kľúčové [predpoklady] pre podporu všeobecného rešpektu k ľudským právam a základným slobodám a k ich dodržiavaniu, v súlade s princípmi univerzálnosti, nedeliteľnosti a vzájomnej prepojenosti ľudských práv.“ uvádza sa v návrhu stratégie.

Táto deklarácia má byť dôvodom pre prijatie celoštátnej stratégie ochrany ľudských práv, pričom však deklarácia **má len deklaratórny nezáväzný charakter**. Používa sa ako tzv. soft law, nátlakové právo na členské štáty. Aj preto SR doteraz nevyvíjala významné aktivity v tejto oblasti, keďže jej z tejto deklarácie nevyplýva žiadna povinnosť. Podobne z odporúčaní konferencií OSN: „V Slovenskej republike sa závery a odporúčania Svetovej konferencie OSN o ľudských právach i zmiených troch rezolúcií VZ OSN realizovali zatiaľ len čiastočne.“

Ďalším významným dôvodom pre prijatie takejto stratégie má byť údajne dokument Rady Európy, ktorý je však **len odporúčacieho charakteru** ako tzv. CM/Rec(2010)7: „V roku 2010 Výbor ministrov Rady Európy prijal Chartu o výchove k demokratickému občianstvu a ľudským právam. Charta medzi iným pripomína, že „výchova k demokratickému občianstvu a výchova k ľudským právam sú úzko prepojené a vzájomne sa podporujú“.

Vzhľadom na to, že interpretácie ľudských práv sa vo svete podstatne líšia a nielen v okrajových témach, ale aj vychádzajú z podstatne rozdielného nazerania to, čo je ľudskou dôstojnosťou, učiť o ľudských právach by znamenalo poukázať na problém ich interpretácií a uznať, že akosi nie sú univerzálne, či jednotné, hoci by mali byť. Ak sú v úplne opačnom význame či už v jednotlivých krajinách, či historických obdobiach, jeden význam musí byť zlý a je teda porušovaním práv, hoci sa tvári na ľudské právo.

Čo sa týka vývoja ľudských práv, na workshope pán Petoczy spomínal odstránenie segregácie v USA ako vývoj v pochopení ľudských práv. Zjavne tento príklad dnes chce aplikovať na predefinovanie podstaty manželstva, ktorá doteraz vždy bola o vaginálno-penilnom sexe práve preto, že je to jediný prirodzený spôsob ako sa môže dieťa počať. Táto podstata manželstva garantuje totiž aj deťom právo na otca a matku a teda zdravý psychosexuálny vývoj.

Osoby, ktorých psychosexuálny vývoj zlyhal, odmietli sa identifikovať so svojim pohlavím a odmietajú aj intimitu manželstva (majú heterofóbiu), sa teraz dožadujú predefinovania manželstva tak, aby sa jeho podstata zotrela a nahradilo ju čokoľvek – sodomia, masturbácia, či azda len nejaké citové (a nesexuálne?) puto. Aj tieto tzv. LGBTI osoby majú rovnaké právo na manželstvo muža a ženy, lenže to apriori odmietajú. Muž a muž nemajú žiadnu sexuálnu kompatibilitu ako ani žena a žena. Toto sa nedá porovnať k tomu, že eugenicky motivované zákony v USA neumožňovali manželstvo pre odlišné rasy. U párov (muž a žena) odlišnej rasy je sexuálna kompatibilita dodržaná a sú schopné splodiť dieťa, no u párov toho istého pohlavia hociakej rasy by boli táto biologická predispozícia chýba, preto nenapĺňa podstatu manželstva.

Je treba povedať, že aj v minulosti sa stalo, že vývoj v ľudských právach išiel nesprávnym smerom (nacizmus, komunizmus, či iné ideológie) a teda dnešný vývoj, aj keby bol globálny, čo nie je lebo má veľa odporcov (Rusko, Poľsko, latinskoamerické krajiny, arabské štáty atď.) negarantuje, že tento vývoj ide správnym a nie totalitárnym smerom.

Východiská pre celoštátnu stratégiu ochrany ľudských práv

V navrhovanej stratégii sa jednostranný redakčný tím (traja z piatich členov boli kedysi vo vzťahu žiak-učiteľ) odvoláva i na pôvodné medzinárodné ľudskoprávne dokumenty, ktoré sú však už dnes prekonané. Sú prekonané novým videním ľudských práv, ktoré sa údajne zakladá na evolučnom chápaní ľudskej dôstojnosti, a za príklad je daný Dohovor o právach osôb so zdravotným postihnutím.

Ide o prvý medzinárodný ľudskoprávny dokument, kde sa prvýkrát spomína tzv. sexuálne a reprodukčné zdravie, ktorým medzinárodná komunita rozumie legálny prístup k umelým potratom, sterilizáciám, antikoncepcii. Pochopiteľne dohovor nechráni postihnutých v lone matky, ale im eugenicky podsúva nereprodukčné praktiky.

Preto nie je prekvapením, že ho koncom minulého roka odmietol ratifikovať americký senát a **teda ani len Spojené štáty americké neratifikovali Dohovor o právach osôb so zdravotným postihnutím.** Je však šokujúce, že práve tento problematický dohovor je v návrhu vyzdvihovaný pre akýsi nový princíp ľudskej dôstojnosti, ktorú však de facto a de iure úplne podryva a prekrúca.

Druhým príkladom nového vývoja v ľudskoprávnej oblasti, ktorá má byť východiskom celoštátnej stratégie, sú antidiskriminačné zákony. Návrh ich považuje za ďalší kľúčový ľudskoprávny inštrument. Antidiskriminačné zákony sú nespravodlivým zásahom do slobody

združovania a slobody kontraktu zmluvných strán, do slobody podnikania a práva na súkromné vlastníctvo. To sa prejavuje napr. v obmedzeniach asociácií na základe pohlavia vo Veľkej Británii, výnimky sú zatiaľ tolerované v prípade cirkví.

Zahrnutím kategórie sexuálnej orientácie (podľa vlastnej voľby, napr. bisexuál) ako akejsi ľudskoprávnej kvality sa zároveň potláča sloboda svedomia a náboženská sloboda v prípade, keď je spravodlivé diskriminovať pre morálne dobro. Tí, ktorí považujú sodomiu a masturbáciu za nemorálne správanie, sú nútení to odobrovať a dokonca tomu napomáhať poskytovaním služieb (napr. ubytovanie, oslavy registrácie týchto partnerstiev, či „manželstiev“, tlač nemorálnych materiálov a pod.) či zamestnávaním osôb, ktoré takéto správanie otvorene propagujú (napr. aj v cirkvách, mládežníckych organizáciách a pod.). Ani náhodou sa v dokumente nespomína, že cirkvi sa ozývajú proti takýmto „právam“ pre homosexuálne správanie praktizujúcich ľudí, predefinovaniu pohlavia na sexuálnu orientáciu, resp. rod a manželstva na čokoľvek, lebo ich považujú za nemorálne, a že za príčinu potlačania náboženských práv, čo je už realitou v Západnej Európe. Pričom tejto problematike má byť venovaná celá kapitola, ktorú nemajú ani iné oveľa početnejšie a znevýhodnenejšie skupiny v spoločnosti. Kapitola národnostných menšín sa tam zdá byť vsunutá len na oko, aby tá o tzv. LGBTI právach nebola jediná osamotená. Na workshopoch ani nebol záujem o problematiku národnostných menšín diskutovať, lebo sú značne poriešené.

Antidiskriminácia v súčasnej západnej Európe sa pretransformováva v oblasti sexuálnej orientácie do práva na anonymitu (ochranu osobných údajov o skutočnom biologickom pohlaví podľa rozsudku ESJP) a znova ohrozuje slobodu vierovyznávania, združovania atď. Cirkvi sa nemajú ako dozvedieť, či naozaj ide o muža a ženu, ktorí uzatvárajú sobáš, resp. či kandidátom do semináru je skutočne muž. Ale ani ďalší občania nemajú slobodu združovania sa, keď sú im zamlčované tak základné informácie. Celá antidiskriminácia je v podstate veľmi selektívna, lebo v niektorých kategóriách sa vôbec nedá uplatniť v prípadoch ako je napr. zdravotný stav, vzdelanie atď. a ani sa neuplatňuje.

Charta základných práv EÚ

Návrh stratégie poukazuje na záväznú Chartu základných práv EÚ, ktorej prvá kapitola je o ľudskej dôstojnosti. Čo sa však pod dôstojnosťou skrýva je na voľnom výklade a ten je odlišný v Holandsku a v Poľsku. Jasne však Charta zakazuje tieto praktiky vykonávané a navrhované v SR:

1. čl.3 b) zákaz eugenických praktík, najmä tých, ktoré sú zamerané na selekciu osôb

- potratový zákon z čias komunizmu je jasnou eugenickou praktikou, keď umožňuje zabíjanie nenarodených detí pre čo i len 10% pravdepodobnosť genetickej vady (viď vyhláška) a navyše v štádiu, keď zákon chráni nenarodeného/ú pred svojvoľným rozhodnutím matky podstúpiť potrat.
- v posledných rokoch pribúda v SR návrhov na zdravotnou poisťovňou preplácanú sterilizáciu a antikoncepciu pre sociálne slabých, špecificky rómsku komunitu.
- existuje nedostatok právnej úpravy v SR ohľadom selekcie embryí pre genetické vady, či iné kritéria pri umelom oplodnení, ktoré sú jasne eugenickými praktikami

Ide podľa definície o jasné príklady negatívnej eugeniky – odrádzanie od počatia a narodenia osôb, ktoré by mali genetické vady alebo nechcené dedičné črty.

2. čl.3 c) zákaz využívania ľudského tela a jeho častí ako takých na dosiahnutie zisku

- v SR je si možné podľa správ v médiách za predaj ženských gamét zarobiť až 500 Eur, čo je pre niektorých viac ako mesačný plat

Dalo by sa pokračovať o deficitoch SR podľa Charty ale **aj deficitoch Charty samotnej**, ktorá je formulovaná tak, že negarantuje dostatočnú ochranu napr. starým, postihnutým alebo deťom. Starí ľudia majú napr. právo len na dôstojný a nezávislý život, zdá sa, že teda právo na nedôstojný život a závislosť od iných nemajú. Deti podľa tejto charty na rozdiel od predchádzajúcich záväzných ľudskoprávných dokumentov už nemajú právo na život a výchovu v rodine. Je im garantované len právo na osobný vzťah a priamy kontakt s rodičmi, čo neznamená, že majú právo s nimi žiť. Postihnutí majú právo využívať opatrenia, ktoré sú určené na zabezpečenie ich nezávislosti a integrácie... Je otázne, či majú právo byť aj závislí a neúčastní na spoločenskom živote...

Selektívna záväznosť ľudskoprávných dokumentov novej generácie

V návrhu stratégie citované dohovory OSN (ďalších generácií) boli prijímané na základe konsenzu po častiach. Teda jednotlivé krajiny si prijali len tú časť dohovoru, ktorá im vyhovovala a problematické časti vynechali. Ich univerzálnosť je preto veľmi pochybná. Konkrétne ide napr. o Dohovor o eliminácii diskriminácie na ženách. Na jeho základe vypracovávala donedávna Komisia pre elimináciu diskriminácie na ženách odporúčania, ktoré však nemajú žiaden záväzný charakter, sú však používané nátlakovo ideologickými skupinami napr. obhajujúcimi legálne potraty. Komisia však bola nahradená Komisárom OSN pre ľudské práva.

Podrývanie slobodnej spoločnosti a demokratických štruktúr

Návrh stratégie spomína popri Aarhuskom dohovore Európskej hospodárskej komisie OSN aj niekoľko menej významných dokumentov, ktoré nezáväzne požadujú participatívnu demokraciu. Pre participatívnu demokraciu je charakteristický dôraz na governance namiesto government.... T.z. posun od reprezentatívnej demokracie k tzv. participatívnej, kde skutočný vplyv na politický proces majú nevolené mimovládne organizácie. Účasť verejnosti v rozhodovacom procese sa v demokracii realizuje cez volených zástupcov. Najnovšie sú však tí na druhej koľaji, keďže v EÚ rozhodujú úradníci, prípadne nevolení, nominovaní politici, ovplyvňovaní lobistickými a záujmovými skupinami (s ideologickým zafarbením).

Záver

Takto naformulovaná štruktúra stratégie a východiskové dokumenty je v rozpore s konceptom ľudských práv, ako boli pôvodne definované medzinárodným spoločenstvom. Navrhovaný koncept sa skrýva za ľudské práva, pričom však **navrhuje ich porušovanie naformulované ako právo na porušovanie ľudských práv a slobôd iných**. Toto je ZÁSADNÁ VÝHRADA.

Celkový postup prípravy stratégie v lete a počas prázdnin so zaplatenými jednostrannými autormi, s dodaním dokumentov na workshopy menej ako 24 hodín vopred atď. zavádzajú manipuláciou. Pritom príprava stratégie bola oklepnutá už pred viac ako 2 rokmi a nič sa s ňou celou dobu nedialo. Náhle sa zdá byť pre niekoho alebo nejaké záujmové skupiny užitočná.